

[Ib Christensen]

stramning med. Momsen er den mest sociale beskatning, der overhovedet findes, mens en øget jordbeskatning ville være det socialt mest retfærdige og også tjene til at lede opsparingen til betalingsbalanceerhvervene i stedet for til passiv anbringelse.

Byrdefordelingen er med andre ord social. Vi ved med sikkerhed, at regeringens politik fører til titusinder og atter titusinder flere arbejdsløse, og virkningerne på betalingsbalancen kan man også have sin store skepsis over for.

Endelig vil jeg sige et par ord om det, der kaldes ansvarlighed og popularitet og upopularitet. Jeg er meget vel bekendt med, at der yderst til venstre i denne sal er partier, som nok kræver ustandselig udvidelse af den offentlige service, men som ikke er villige til at betale regningen derfor. På samme måde er der yderst til højre partier, der kræver besparelser og opstiller krav om rammebesparelser osv. uden at ville lægge ryg til, når besparelsesforslagene kommer konkret her i folketinget, og som i øvrigt heller ikke vil dække de udgifter, som afstedkommes f. eks. af højere erhvervstilskud, højere forsvarsudgifter, eller hvad det nu er, som højre side af salen gerne ser forøget. Der er altså demagogiske partier både til venstre og til højre i folketinget.

Men hvis man så tror, at regeringen og de fire forligspartier står som den solide og ansvarlige klippe midt i dette hav af demagoger til venstre og til højre, er det desværre heller ikke det virkelige forhold, for regeringens kriseløsning er ikke bare betinget af, at det er de fire partier, der samarbejder, den er også betinget af, hvad man selv skønner er populært eller mindre populært.

Når man ikke indskiber sig i en ny valutapolitik, kan det måske skyldes, at man ved, at fagbevægelsen er imod den, og at det er meget upopulært. Når man droppede planerne om indtægtsregulering af folkepensionen, skønt man videreførte planerne om en socialindkomst – og de to ting hænger i og for sig logisk yderst meget sammen – skyldes det vel, at man vurderede modstanden mod og upopulariteten af det første til at være for overvældende. Når man tog et forslag om ejendomsbeskatning af bordet og ikke ville erstatte det med grundskyld, men lod det erstatte af en momsforhøjelse, kunne det måske skyldes, at man vurderede, at en øget ejendomsbeskatning eller øget grundskyld

ville være mere upopulær end en højere moms. Når man har sat fradragsreformer i stå vedrørende skattefradraget, kan det vel skyldes, at man har vurderet, at det ikke er populært at lave fradragsreformer.

Sådan kunne jeg blive ved, og derfor må jeg konkludere, at det forhold, at man har fået dette forlig flikket sammen, som altså får en sønderlemmende kritik bl. a. af det økonomiske råds formandskab, ikke er ensbetydende med, at man har vist mod til at gøre det upopulære, men det er ensbetydende med, at man har skullet gøre et eller andet, og så har man prøvet at finde ud af, hvad der er mindst upopulært, fremfor at finde ud af, hvad der er mest effektivt.

Det sidste kunne man jo have valgt, så meget mere som man har et folketingsflertal bag sig og derfor også kunne gennemføre denne politik over en periode, hvis man vel at mærke kunne enes om noget, der kan virke. Det er det, man ikke kan, og det er formentlig også derfor, man har besluttet, at den 1. januar 1982 er skæringsdagen. Så holder samarbejdet op, og så kan vi begynde forfra – eller rettere sagt: så må vi rydde op efter den politik, som er ført.

(Kort bemærkning).

Ellemann-Jensen (V):

Statsministeren beskyldte mig for at være kommet med nogle særdeles demagogiske betragtninger i mit første indlæg i dag. Statsministeren sagde desværre ikke, hvad det var for noget, han sigtede til, og det kan gøre mig lidt bange for, om statsministeren mon har sigtet til min advarsel om, at problemerne, som vi står i, er begyndt at accelerere, at det går stadig hurtigere. Hvis det er det, statsministeren opfatter som en særdeles demagogisk betragtning, så er der grund til at blive nervøs.

Men det kan også være, at der bare ligger det i det, at statsministeren simpelt hen ikke bryder sig om opposition. Det er noget, man får indtryk af, når man ser på statsministerens tumlen med begreberne obstruktion og opposition. Statsministeren beviser gang på gang, at for ham er opposition det samme som obstruktion. Det er udtryk for en magtfuldkommenhed, der ikke rigtig passer sig for lederen af en mindretalsregering. Det er måske også det, der får statsministeren til i